

Jovana Hiesmayr
BRAK, PREVARA I PROSVETLJENJE

Jovana Hiesmayr
BRAK, PREVARA I PROSVETLJENJE

Izdavači
Čigoja štampa
Autor

Za izdavače
Žarko Čigoja
Jovana Hiesmayr

Urednik
Neva Saravija

Priprema i štampa

čigoja
S T A M P A
office@cigoja.com
www.cigoja.com

Tiraž
500

ISBN 978-86-531-0495-5

Jovana Hiesmayr

Brak, prevara i prosvetljenje

Beograd
2019.

Predgovor

Ideja za ovu knjigu nastala je iz moje lične potrebe da ljudima ukažem na pogreške naših sopstvenih predstava o ljubavi, iluzija i zamki koje sami pravimo i sami u njih upadamo. Kako usaglasiti ljudsku potrebu za sigurnošću u emotivnoj vezi sa podjednako izraženom potrebom za avanturom i uzbuđenjem, koja je takođe utkana u naš sistem kroz dugogodišnju razvojnu evoluciju?

Odlazak kod terapeuta, bilo da je u pitanju trener za lični razvoj, psihijatar ili psiholog, negde je ipak rezervisan za privilegovan sloj ljudi. Knjiga „Brak, prevara i prosvetljenje“ predstavlja moj mali doprinos tematiki iskrivljenih predstava i zabluda o partnerskim odnosima. Knjiga je namenjena onim ljudima koji nemaju mogućnosti ili prilike za individualni rad, ali su i dalje neposredno ili posredno imali problema u kvalitetu svog života upravo zbog ljubavnih problema.

Negde smo u brzom tehničkom razvoju zapostavili svoju duhovnu ekspanziju koja se kvalitativno menja u skladu sa našim biološkim razvojem, od rođenja, ranog detinjstva, puberteta, adolescencije, krize venčanja i institucije braka, pa sve do izazova koje donosi profesionalna posvećenost, kriza srednjeg doba i, na kraju, starost i sama smrt.

Ova knjiga za svoju temu kao osnovu ima bračnu krizu, odnosno dinamiku partnerskih odnosa u monogamnim vezama. Knjiga u sebi sadrži deo koji po svojoj strukturi pripada romanu i delove koji imaju za cilj direktno obraćanje čitaocu kroz jasno definisane pojmove iz teorije i prakse sa kojim sam

se ja u dugogodišnjem radu, kao trener za lični razvoj, sa klijentima često susretala.

Trudila sam se da nijedan od ključnih elemenata partnerskih odnosa ne bude bar dotaknut u knjizi kako bi pružio prostora za razmišljanje i introspekciju, od toga koliko je zapravo bilo koja veza monogamna, definisanja prevare u rasponu od najšireg do najužeg značenja ove pojave, do analize Erosa u spavaćoj sobi dugogodišnjih parova i razlike u tome da li našeg partnera želimo ili volimo. Knjiga daje i praktične savete kako sagledati i poboljšati emotivnu vezu u kojoj se nalazimo, bilo da je u pitanju bračna ili vanbračna zajednica heteroseksualnih ili homoseksualnih parova.

Kroz dinamiku romana želela sam da o temi partnerskih odnosa govorim na jedan način koji ne bi bio pretenciozan i strogo učenjački, a koji bi bio dovoljno otvoren da otkloni tabue i mistiku naizgled srećnih brakova i emotivnih veza. „Brak, prevara i prosvetljenje” je zapravo roman o ljubavi pre nego ljubavni roman. Osnovno pitanje koje sam postavila junacima ovog romana bilo je da li je moguće da jedna velika životna kriza može postati zapravo prilika i šansa za razvoj? Da li je moguće nastaviti vezu nakon prevare?

Primenom dualne terapije u individualnom radu sa klijentima zaključila sam da svaka kriza, bilo da se radi o prevari, razvodu, bolesti ili nekom drugom problemu, pruža mogućnost sopstvenog izbora da li ćemo na datu situaciju gledati kao na opasnost ili kao na priliku. Stara kineska misao zapravo i posmatra krizu kroz polarnost jina i janga, dakle, mogućnost sagledavanja kroz prizmu svetle i tamne strane jedne iste pojave.

Prava poslastica svim ljubiteljima moje prve knjige „Upo-moć, prijateljice”, koju sam pisala zajedno sa našom najpozna-tijom književnicom, Isidorom Bjelicom, koosnivačem dualne terapije i mojom dragom prijateljicom, biće teorijski deo u knjizi koji govori o temi osuđivanja i ogovaranja kroz prizmu

dualizma. Ono o čemu smo Isidora i ja pričale na našim mno-gobrojnim predavanjima i radionicama u zemlji i inostranstvu, a odnosi se na jedan revolucionaran stav prema osuđivanju, koji poseban akcenat stavlja na hipersenzibilne i autode-struktivne ljude, ovde je dat kroz detaljno objašnjenje kako pomoći sebi ne samo da prestanemo da osuđujemo druge, što je jedan deo zadatka, već kako da prestanemo da osuđujemo sami sebe, što je drugi, kompleksniji deo zadatka. I ovog puta na kraju knjige se nalaze vežbe i tabele koje će vam pomoći da uspešno razgraničite korene vaših potreba za osuđivanjem i sebe i drugih.

Moja želja je da kroz ovu knjigu čitaocima približim po-jam duhovnosti koji, nažalost, u današnje vreme postaje malo problematičan. Trudila sam se da značaj duhovnosti i uopšte razumevanja čovekove svesti objasnim kroz egzaktna otkrića do kojih je kvantna fizika eksperimentalno došla. Ovo je prvi put, bar na ovim prostorima, da se kroz prizmu materijalnog posmatra duhovno.

Ne postoji jedan jedini pravi i ispravan put duhovnosti. Mi ljudi u svojim genima nosimo biološku obavezu da preva-zilazimo našu fizičku stvarnost, to je naša jedina svrha i život sam po sebi predstavlja otvaranje, širenje i rast. Stalno smo pod velikim pritiskom šta treba raditi, kako se ponašati, šta jesti, a šta piti da bi bili na pravilnom duhovnom putu. Ne po-stoji jedan jedini pravi i ispravan put duhovnosti. Kao što kaže otac Clemente, „Tajna je u hodanju, a ne u pravcu u kom se ide, jer, svakako, onaj koji traži duhovni put već ga je pronašao”.

Knjiga „Brak, prevara i prosvetljenje“ ima za cilj da nam ukaže na one tamnije strane duše koje su u senci i čija spozna-ja dovodi do duhovnog rasta i prosvetljenja. Kao i u životu gde dobro uvek pobediće a nikada nije pobednik, i gde loše uvek gubi a nikada nije gubitnik, tako i odnos glavnih junaka pro-lazi kroz različite valere od ljubavi do mržnje i nazad, pri tom uvek izostavljajući proglašenje konačnog pobednika.

Svako će se pre ili kasnije poistovetiti sa junacima knjige i njihovim životima, nekada previše, a nekada premalo.

Vaša, Jo

PRVO POGLAVLJE

KAKO OSTATI SPOKOJAN U BUDHA BARU?

Bilo je već četiri kada je Mila pogledala u svoj ručni sat, koji beše usijan od sunca i skroz umazan od kreme i peska. Znala je da će Kosta sa Mariom stići svakog trenutka u obližnji restoran na plaži, i kroz nju kao da u momentu prodoše žmarci kada je na trenutak pomislila da je on možda već tamo i da je čeka. Kosta nije voleo nikoga da čeka i ta oštra i bestidna čijenica kao da je presekla metempsihozu njenih misli, koje su menjale svoje agregatno stanje, oblik i specifičnu težinu onda kada je trebalo da se vidi sa njim. Kao da su zaista prelazile iz jednog tela u neko drugo. Kosta je za nju bio jedan taman, gust oblak koji se pojavi niotkuda, izbacu kišu i grad iz sebe i onda iščezne isto onako kako je došao. I ta oluja protutnj brzo i jezgrovito, ali ništa, baš ništa ne bi pomoglo da je ne pokvasi do gole kože. Kao da joj je celu dušu nabijao i terao u čorsokak njenog tela, kao da nije mogla da udahne dovoljno vazduha već je disala brzo i plitko kad god bi se njene misli bliže ili dalje ticale njega.

Samo ga je zamišljala onako razjarenog poput bika kako je čeka u restoranu naslonjen na stolicu od trske, lupkajući nervozno vrhovima prstiju po stolu, uzjogunjenih nozdrva, uzburkana srca i očiju punih neke strepnje i prekora.

Čudno je to bilo u njihovom uzaludnom braku, jer i posle takvih situacija Kosta bi prošao kroz neku tako apartnu, neo-pipljivu, golim okom nevidljivu metamorfozu i postajao bi

veseo i šarmantan, strpljiv... Da! Strpljiv! Uzeo bi malu Mariu u svoje krilo, igrao se, prevrtao je, hranio je, pričao joj, objašnjavao dok bi Mila sve to posmatrala kao da je zadubljena u veliki kaleidoskop sopstvene stvarnosti.

Onda bi doskorašnji tok svojih misli usmeravala ka nekom drugom koritu, taj njen unutrašnji monolog postajao bi joj dosadan. Polako bi gubila strpljenje za samu sebe, taj glas, koji je do tada slušala i poštovala, sada bi nasilno proterivala iz sebe, kao što u primitivnim kućama, bez pardona, domaćini malo ubrzaju odlazak nezvanih gostiju kuvanjem još jedne kafe za doviđenja, ili kao što Arapi svojim privremenim devojkama kupuju exit gift* da ih isprate od sebe i predaju drugome. Sada bi Mila imala osećaj da ima neku staromodnu tetku u glavi koja je smara i zamara svojom stereotipnom pričom.

Kako je Kosta menjao svoju čud tako je Mila menjala svoju percepciju stvarnosti. Nikada do kraja nije shvatila kauzalnost promena njegovog raspoloženja, ali dešavala se tu jedna druga zbumujuća metamorfoza filozofije njihovog braka. Sve one stvari, reči, namere, teška energija koju je sa sobom nosio Kostin odnos prema Mili, sada bi ona posmatrala smejući se i stajući na stranu svog mučitelja.

Obično bi oni tada zajedno razmatrali ne svoj odnos već odnos njihove najbliže okoline i njihovih zaposlenih prema njima. Tada su oni bili tim. Njih dvoje protiv svih. Odmah bi se Kosta setio da uputi kritike na račun dadilje, kako je previše nervozna i kako ne razgovara dovoljno sa Mariom, kako je treba stalno opominjati da ne drži mobilni telefon u blizini deteta, kako joj daje previše mesa i da joj treba bolje izbalansirati ishranu. Onda bi prešao na skipera, za kog mu se učinilo da prislruškuje i kasnije komentariše razgovore između kuvara i batlera, soberice koju je uhvatio da usisava posteljinu, pa sve

* Poklon koji muškarci u arapskom svetu, najčešće u UAE regiji, daju devojci na raskidu veze da bi izbegli dalja objašnjenja i suvišna pitanja.

do zaposlenih u obližnjim kafićima i restoranima. Zatim bi govorio o svojim prijateljima i njihovim komentarima i postupcima koji mu se nisu dopadali... Tu nije bio kraj svega onoga što je on izgovorio i što je imalo ne samo sintaksnog i semantičkog smisla već je bilo i ontološki tačno. Kosta je, naime, imao dar za opažanjem koji se ne prepisuju često muškarcima. Mili bi se uvek pomerilo tlo pod nogama pred činjenicom koliko je Kosta zapravo mnogo puta bio u pravu u svojim stavovima i analizi stvarnosti. Kao da je život mnogo realniji kada se reflektuje kroz njegove reči, dok Mila kao da je večito zarobljena u onoj sobi ogledala u luna parku, gde svako ogledalo prevrće, izvija stvarnost, ulepšava ili je ruži. Bilo je nečeg izuzetnog, skoro uzvišenog u činjenici da je Kosta neretko bio u pravu u svojim stavovima. Milu je to katkad činilo srećnom i ponosnom, pogotovu onda kada se ti stavovi nisu ticali nje same, a katkad je to tako uticalo na njeno raspoloženje i samopoštovanje da je olako mislila da je svrha njegovog pripovedanja i prigovaranja ne toliko da bi sebe uzdigao, već da bi nju unizio. U tim trenucima njegovih monologa ona je uvek imala osećaj kao kada kurkumu, kumin i cimet stavimo u avan s tučkom i onda polako, temeljno dugo, meljemo, pritiskamo, lomimo i dušu vadimo svim sastojcima ne bi li ih usitnili dovoljno dobro za kari. Tako se i ona, u kratkim pauzama između dve rečenice koje bi on izgovarao, osećala kao da je između avana i oble površine tučka koji snažno pritiska sve ispod sebe.

Zamišljena, idući ka restoranu, nije ni primetila da je tek nekoliko koraka ispred nje koračao Kosta sa Mariom, oni behu tek pristigli sa broda. Mila ubrza svoj korak kako bi ih sustigla i pruži ruku da bi pomilovala dete koje je Kosta držao u naručju. Toliko su se i Kosta i Maria obradovali kada su je videli da se ona naglo posrami svih svojih vaskrslih sećanja i slika koje su kružile oko nje, a koje su kvarile svojim prisustvom u

vazduhu i u njenom telesnom omotaču svaki pokušaj uživanja u maloj porodičnoj sreći.

Rezervisano mesto u Budha bar restoranu već ih je odavno čekalo, uvek raspoložen i predusretljiv konobar, Kostin imenjak, ljubazno ih je pozdravio, unapred zahvalnim osmehom i oni se smestiše za svoj sto.

Bila je to prostrana terasa sa koje se pogled nekako razlikovao i stupao sa beskrajem vodene površine, otvoreno nebo, blagi povetarac koji kao da je levo-desno nosio sa sobom smeh i viku sada već malo pripitih, dobro raspoloženih Francuza i Grka, izuzev kojih su svi ostali gosti restorana bili prilično uštogljeni. Već se otvarala ko zna koja flaša vina, a DJ je kao lovokradica, skoro kriomice, pojačavao svaku sledeću pesmu koju je imao na svom repertoaru.

Kosta je, kao i obično, za predjelo naručio seviće brancina, ostrige i suši rolnice sa jagodama, lososom i račićima. Mila je bila toliko gladna da je već pojela sav hleb na stolu, umačući ga u maslinovo ulje, a zamišljajući da je to u stvari soft mlade prasetine koja joj se toliko jela već mesecima. Kosta je Mariu stavio u stolicu za bebe i dao joj komadić hleba dok joj ne stigne jelo.

– Šta si radio danas? – pitala je Mila nehajno, neoprezno.

– Radio sam ono što je trebalo ti da uradiš! – viknuo je Kosta.

– Nemoj da pričaš toliko glasno. Ja dobro čujem, svi nas slušaju – rekla je Mila ironičnim glasom.

– Mnogo me briga što me slušaju – nastavio je. – Znaš da nam dolaze gosti sutra, znaš da nemamo osnovne stvari u frižideru i odlično znaš da svake srede moraš Angiliki da daš spisak šta treba da kupi i da naruči. Pobogu, Mila, ovo je ostrvo i ne možemo svu hranu i sva pića koja hoćemo da kupimo i dobijemo u istom danu!

– Oh, izvini, molim te, što sam zaboravila! Izvini što nemam čarobnu kuglu pa da vidim unapred kada ćeš ti pojesti

sav puter za doručak i kada će nam nestati onoliki tetrapaci mleka bez laktoze koje sam naručila prošle nedelje! Pa nije smak sveta!! Svakako ih možemo izvesti na doručak ukoliko nemamo sve u frižideru. Uostalom, skoro sve namirnice i možemo nabaviti u supermarketu, nisam ja ta koja izmišlja posebne sireve i organske losose kao ti!

– Možda ne bi bio smak sveta da se ovo desilo prvi put, ali ja tebi već šest godina pričam jedno te isto! Velika je glupost da to do sada nisi shvatila. Koje ti obaveze u životu uopšte imaš?

– Da, da, velika je to glupost! Znaš šta, gospodine, ne moraš da se pretvaraš da si ataše za kulturu, tako što ćeš mi reći da je ono što ja radim glupost samo da bi izbegao da mi kažeš kako sam ja glupa. Nemoj mi te fore podvaljivati, jer ako ti ja svoje fore budem podvalila neće ti biti dobro – rekla je Mila i nabola viljušku u tanjur špageta koje su već bile pristigle za sto. Svaki sledeći zalogaj gubio je ukus više nego prethodni.

Međutim, to nije bio kraj konverzacije, već, naprotiv, njen početak i Mila brzo dade znak konobaru da joj dospe još vina u čašu ne bi li nekako preživela ovaj bliski susret sa sopstvenim mužem. Između bračnog para kao da se stvori nevidljivi omotač bodljikave žice, koja ih nije razdvajala već, naprotiv, perfidno i sadistički povezivala. Jedina kontrast ovoj suludoj halucinaciji bile su stolice od bambusa sa prijateljskim naranđastim jastucima.

– Mila... – krenuo je Kosta svoju besedu – reci mi da li postoji još nešto što ja tražim od tebe kao žene, osim da brineš o detetu, mada i tu imaš pomoći, i da vodiš računa da ništa u kući ne nedostaje? Ti ne moraš ništa da radiš osim da organizuješ poslugu da radi sve kako treba. Tebi je i to teško! Ti moraš da im kažeš i narediš šta da rade! Oni su tvoji zaposleni, a ne tvoji prijatelji!

– Ko je rekao da su moji prijatelji? Pa nisu oni stoka pa da im naređujem kao da sam persijska princeza. Ti uvek nađeš

neki razlog da me kinjiš – nastavila je Mila – danas je послуга, sutra je nešto oko deteta, prekosutra te nervira moj nered u spavaćoj sobi, stalno ti nešto smeta i nije ti po volji! Uvek tražiš mane u svemu i svakome.

– Ti se ponašaš tako kao da ja imam još jedno dete u kući. Ponašaš se kao da si gost u hotelu i ništa te ne interesuje osim gde ćeš i sa kim uveče izaći. Još nisi ni poslala prijavu za vrtić, samo čekaš mene da ja sve završim.

– Napisala sam propratni mejl za prijavu u vrtić, ostavila sam samo da ga ti pogledaš, da vidiš da li je dobar.

– Jao, divno, Mila, što si ga ostavila da ga ja pogledam, da li treba i ocenu da ti dam kad ga budem proveravao, A, B ili C? Jesam li ja tvoj profesor ili si ti toliko nesposobna da napišeš jedan glupi mejl?

– Ako je glup što ga ti ne napišeš? Nisam ja nesposobna, nego tebi ništa nije dobro što ja uradim. Uvek me kritikuješ i nalaziš zamerke, posle bi mi tri dana bez prestanka prigovarao ukoliko nije mejl onakav kakav ti smatraš da bi trebalo da bude.

Kosta je nastavio svoj monolog, a Mila je, po navici, kobajagi slušala vrlo temeljno sa potpunim razumevanjem objašnjenje svoje krivice. Shvata da kao na sudu sve što bude rekla može biti upotrebljeno protiv nje. Golim okom, nevidljivo za okolinu, ona kao da je stavila vosak u uši da baš ništa ne čuje od zvukova koji dolaziš od njenog sagovornika, koji je sedeо preko puta nje potpuno nesvestan svoje svireposti. Bila je potrebna ništavna sitnica, glup komentar pa da prekine poriv njenog srca i promeni tok misli. Kao da je mogla da čuje otkucaje sopstvenog srca koji su bili tahikardični, sve jači i bolniji. U njoj se nemir sve više pojačavao, tako što je sebi preporučivala mir koji je značio prihvatanje sopstvene nesreće.

– ... Ne znam kada ćeš se promeniti, Mila, kada ćeš odrasti? – rekao je razočarano i pomalo tužno Kosta i pozvao konobara da naruči dezert. Otpio je gutljaj vina uz neki speci-

fičan zvuk uzdaha kao nekog malog olakšanja. Mila je mrzela taj zvuk njegovog uzdisaja i jako ju je nervirala njegova prividna smirenost i večita spremnost da nastavi sa jelom kao da se ništa nije dogodilo. Ona je već bila na drugom ksanaksu, a on na drugoj kugli sladoleda od vanile koju je dobio uz čokoladni brauni.

– Kako je bilo na sastanku juče? – upita Mila tek da bi nešto pitala. Kao da je time htela da pokaže svoju privrženost i posvećenost svom suprugu. Kao kuće koje čuvate u kući i koje vam mahne repićem baš svaki put kada pogledate u njegovom pravcu. Nije nju nimalo interesovalo šta je bilo na jučerašnjem sastanku.

– Dobro je bilo, još uvek ne znam krajnji rezultat – rekao je Kosta.

Njoj je sada posle vina i lekova sve bilo potpuno ravno. Ravna linija. Bila je kao bolesnik koji pod anestezijom prisustvuje s punom svešću operaciji koju na njoj lekari izvode, a koja ne oseća ništa, ni bol, ni radost ni tugu. Nije mogla ni o čemu da razmišlja, ustala je sa stolice, podigla Mariju koja je bezazleno, bezobzirno svu hranu po sebi razmazala, stavila je u svoje krilo i mazila joj gustu kratku kosicu vlažnu od vrućine. Ta blizina i radost koju je Maria u sebi prirodno nosila natera je da potpuno potisne, ali ne i zaboravi stres i svađu koja se upravo odigrala. Maria skinu svoje papučice i baci ih na pod kao neka mala koketa i krenu da se meškolji i kmeči da bi je Mila spustila dole. Bila je srećna na podu da može sama da radi što joj je volja, da skida mami cipele i sakuplja ostatke hrane i mrvice od ručka. Kosta je gledao u svoj mobilni, a Mila krenu da se osvrće oko sebe da vidi da li nekoga poznaje za susednim stolovima, da bi mogla da malo ustane i prošeta se, ionako je skoro sve stalne goste poznavala. Napokon ustade sa svoje optuženičke klupe da nazdravi prijateljici za susednim stolom. Kosta je sačekao da im konobar doneše račun.